

Sabina Stepanovic

Verborgen geheimen

Lakeside

Inkijkexemplaar

Sabina Stepanovic

Verborgen geheimen
Lakeside

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2015
Tweede druk 2021
Copyright © Sabina Stepanovic

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Omslaginspiratie Sabina Stepanovic
Omslagfoto Rob van Gelder

Binnenwerk vormgeving Ambilicious | Probeeld
Kaderillustratie Anya van der Gracht
Redactie Anya van der Gracht | Ambilicious

ISBN 978-94-93210-59- 2 | NUR 285

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt worden door middel van druk,
fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verborgen geheimen
Lakeside

Proloog

Welcome stond er op het bord. Koude rillingen gingen over mijn rug. Een onheilspellend gevoel be kroop me. Een paar maanden geleden had ik niet gedacht dat ik zou verhuizen naar een nieuwe stad en een heel leven achter me zou laten.

Mijn vader vertrok onverwachts uit ons leven. Hij dronk veel waardoor er thuis bijna altijd ruzie was. Ik zag niet aankomen dat hij op een dag zomaar zou verdwijnen.

Mijn moeder kon, na het vertrek van mijn vader, het huis niet langer betalen.

Lakeside was onze nieuwe bestemming.

Donkere wolken verzamelden zich boven ons. De hoge bomen die de stad omringden, dansten in de wind. De weerberichten voorspelden dat de eerste zomerstorm op komst was. De straten waren verlaten. Het was net een spookstad. Hier en daar lagen wat omvergewaaide afvalbakken. Een enkele kat was op de vlucht. Als ze maar niet voor onze auto langsgaan, huiverde ik vol bijgeloof.

De lucht werd steeds donkerder. Dat beloofde weinig goeds. Ik kon alleen maar afwachten. Misschien was het mijn angst voor het onbekende. Niets is wat het lijkt, toch?

De verhuizing vond plaats in de laatste week van de zomervakantie. Ik had genoeg tijd mezelf voor te bereiden op de nieuwe school. Het laatste schooljaar ging ik doorbrengen op Lakeside High. Dat liep al snel anders dan verwacht.

Hoofdstuk **1**

‘Ik heb er echt geen zin in vandaag.’ Salina stopt het laatste boek in haar schooltas. Hopeloos richt ze haar blik op Aaron, terwijl ze haar tas dicht ritst.

‘Hoezo?’ Aaron trekt een wenkbrauw op. ‘Het is toch leuk? Kom op zusje, dit is de eerste keer dat we naar school gaan in een grote stad. Er zullen vast een hoop leuke meiden rondlopen. Als dat zo is, is de verhuizing vergeven.’

‘Oh, Aaron, alsjeblieft. Jij en je meidengedoe, ik word er gek van. Ik ga er vandoor. Ik ben zo zenuwachtig dat je mij kunt opvegen als ik te laat kom.’

‘Maak je niet druk. Het komt vast goed, dramaqueen.’

‘Hoezo? Het feit dat wij naar dezelfde school gaan is niet niks. Je komt waarschijnlijk in dezelfde klas. Je zorgt wel vaker voor problemen.’

Aaron zet een pruillip op. ‘Ik kan er ook niks aan doen dat ik een keer ben blijven zitten. Dat we in dezelfde klas komen, maakt het wat minder pijnlijk. Voor mij dan.’ Hij grijnst. ‘Het wordt vast heel gezellig.’

Met rollende ogen checkt ze nog even of ze alles bij zich heeft. Verrassend genoeg ontbreekt haar agenda. ‘Shit, ik ben mijn agenda vergeten,’ kermt ze, ‘ik ben zo terug.’

Boven aangekomen, stopt ze voor haar kamer. Een akelig gevoel overvalt haar als de lichten in de gang flikkeren. Het wordt donkerder om haar heen. Ze heeft het eerder meegemaakt, in een droom. De laatste tijd had ze vaker van die angstaanjagende dromen. Dit moet er weer een zijn. Ze weet het zeker. Haar ogen gaan de kamer rond en blijven vervolgens op de kast gericht. Stap voor stap gaat ze er naartoe. De kastdeur lijkt te trillen. Zacht gekraak is hoorbaar. Haar hart gaat tekeer, terwijl haar ogen nog altijd op de kastdeur zijn gericht. ‘Wakker worden ... wakker worden,’ fluistert ze tegen zichzelf. De deur gaat langzaam open, ademloos kijkt ze toe. Ze ziet een zwart gat dat nergens heen leidt. Plotseling verschijnen er twee lichtpuntjes die op een paar ogen lijken. Er springt een gedaante uit de kast. Salina deinst achteruit. Met een snelle beweging en luid gekreun komt het monsterachtige

wezen op haar afgekropen. Ze gilt als hij zich voor haar neus groot maakt.

De gedaante neemt een menselijke vorm aan en kijkt haar strak aan. Ze kan zijn gezicht niet zien. Hij zit onder de modder dat van hem afdruipt. Als hij zijn mond opent om iets te zeggen, komt er een golf water uit. 'Ga weg,' weet hij uit te brengen. Het lijkt alsof hij haar wil vastgrijpen.

Salina schrikt wakker en schiet rechtop in haar bed. De kamer is leeg en het is niet langer donker. Alweer een nachtmerrie. Ze zucht en kijkt op haar alarmklok: '8:00 am'. Ze schrikt opnieuw als ze zich realiseert dat ze om half negen op school moet zijn.

'Shit ... shit ...' Ze springt uit bed, poetst haar tanden en graait wat kleding van de plank. Ze heeft een hekel aan school en als ze niet opschiet, komt ze ook nog eens te laat op haar eerste schooldag.

'Aaron!' roept ze terwijl ze naar beneden rent. Ze vindt hem in de keuken, klaar voor school. Hij neemt een appel van de fruitschaal.

'Had je mij niet even wakker kunnen maken?' snauwt ze.

Haar broer antwoordt niet. Hij haalt enkel zijn schouders op.

'En bedankt.'

'Ik hoop dat we dezelfde lessen hebben. Ik kan niet wachten om je een beetje te treiteren.' Aaron neemt een hap van zijn appel.

Salina negeert zijn opmerking, pakt haar rugzak en gooit hem over haar schouder.

'Ik ga.' Hoofdschuddend verlaat ze de keuken.

'Sal, wacht nou even. Ik ga mijn best doen als de perfecte grote broer over te komen.'

'Je gedraagt je, Aaron, ik meen het!'

De grijns op zijn lippen bevalt haar niet. 'Donder op ...' Grinnikend duwt ze hem weg. Ze trekt een sprintje naar de auto om zijn reactie te ontwijken.

'Hé, wacht op mij!' Hij rent achter haar aan. 'Man, wat is het verschrikkelijk warm.' Hij neemt een slok koud water

uit zijn waterfles. De zon schijnt een gouden gloed over zijn blonde haar. Door de felle stralen lijken zijn groene ogen van kleur veranderd. Hij kruipt achter het stuur.

Salina gaat naast hem zitten en doet haar gordel om. Aaron start de auto en rijdt weg.

Het is slechts tien minuten rijden naar school, de rit lijkt een eeuwigheid te duren.

Salina tuurt door het zijraam naar buiten. De aangename warmte van de zomerzon streelt haar huid. Het maakt haar wat slaperig. De bomen schieten voorbij als ze langs het park rijden. Hier en daar staan wat speeltoestellen, kleine kinderen spelen onder toezicht van hun ouders.

‘Het zit me nog steeds niet lekker,’ zegt ze zachtjes.

‘Wat niet?’

‘Nou gewoon, een nieuw huis, een nieuw begin en zo.’

‘Het went wel, geef het wat tijd.’

Ze zucht en kijkt weg. De school komt in zicht.

Aaron parkeert de auto en stapt uit. Overal staan studenten met elkaar te kletsen.

‘Kijk, daar is het,’ schreeuwt hij opgewekt.

Salina’s gezicht betreft als ze door heeft dat alle ogen plotseling op hen zijn gericht.

‘Luister, doe normaal, oké? Zet ons alsjeblieft niet voor schut.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Maak je niet druk.’

De school ziet er groot en oud uit. De versleten bakstenen muren geven het een wat griezelige uitstraling, alsof het gebouw rechtstreeks uit een horrorfilm komt. Een brede trap leidt hen naar de ingang. Boven de deur staan wat woorden gegraveerd ‘Sinds 1709’.

Ja hoor, daar gaan we dan. Dit is vast zo’n scène dat de studenten een gebouw betreden en nooit meer naar buiten komen. Ze huivert. Ze kijkt als een bang muisje om zich heen. ‘Aaron, is er iets mis met mijn haar?’ vraagt ze als ze merkt dat ze nog altijd worden nagekeken.

‘Hoezo?’

Haar blik dwaalt af naar de andere studenten. ‘Ze kijken

me aan alsof ik van een andere planeet kom.' Overal hoort ze gefluister en gegiechel. Ze klemt haar schooltas vast. 'De manier waarop ze naar ons kijken, bevalt me niet.' Ze bijt zachtjes op haar lip.

'Oh, dat. Dat komt gewoon omdat we nieuw zijn, dat snap je toch wel? Twee knappe tieners. Dat ik je dat nog moet uitleggen.'

'Knappe tieners? Ja hoor.' Ze zucht. 'Het lijkt wel alsof ik opnieuw naar de brugklas ga.'

'Brugklas? Echt niet, dat hebben we nu wel gehad.' Aaron vindt al die aandacht geweldig.

'Nou, zo voelt het anders niet.'

'Ah, jullie zijn vast de nieuwe studenten uit de andere stad,' zegt een man.

'Is dat zo duidelijk?' Salina slaat haar ogen neer.

'Welkom op Lakeside High. Mijn naam is Robin Wood. Ik ben de directeur.' Hij steekt zijn hand uit om die van Aaron en haar te schudden.

'Robin Wood? Het was toch Robin Hood?' grapt Aaron.

De uitdrukking op het gezicht van meneer Wood verandert.

'Aaron!' snauwt Salina. Ze schaamt zich voor zijn gedrag.

'Zo, dus jij bent een grapjas? Dan vind je het vast ook grappig om je straks even te melden op mijn kantoor?' Meneer Wood fronst zijn wenkbrauwen.

'Daar gaan we weer,' mompelt ze.

'Jongedame, uw naam is?'

'Uh, Salina, meneer, maar u mag me Sal noemen ... dat doet iedereen.'

'Oké Sal,' zegt hij. Zijn doordringende blik gaat naar Aaron. 'Misschien moet jij je zus eens als voorbeeld nemen, Aaron. Mejuffrouw Sal, jij kunt meteen door naar je klas. Meneer Anderson is jullie leraar. Door de gang, het eerste lokaal rechts.'

'Oké, dank u meneer.' Ze tilt haar tas van de grond en zwaait voordat ze uit het zicht verdwijnt.

A decorative border surrounds the page, featuring large leaves and roses. The top left has a large leaf with a rose bud. The top right has a rose bud. The bottom left has a rose. The bottom right has a large, detailed rose. The border is composed of vertical and horizontal lines with floral motifs at the corners and midpoints.

Hoofdstuk 2

De meeste plaatsen zijn bezet op het moment dat Salina de klas binnenkomt. Achter in de klas ziet ze nog een paar lege tafels. Het meisje waar ze naast gaat zitten, heeft een onaangename blik in haar ogen.

Meneer Anderson wacht tot iedereen stil is. 'Welkom in jullie laatste jaar op Lakeside High. Vandaag is een speciale dag voor ons allemaal. Zoals jullie weten, hebben we ook twee nieuwe leerlingen in de klas. Om te beginnen wil ik Salina van harte welkom heten. Stel jezelf even voor.'

Salina's hart slaat een slag over. Ze voelt haar wangen gloeien. 'Mijn naam is Salina Walker, ik woon sinds een week in Lakeside. Ik hou van schrijven. En, uhm ...'

Een van de leerlingen kucht. Een ander fluistert nerd. Nog voordat ze de kans krijgt verder te gaan, vliegt de deur open.

Aaron staat in de deuropening. 'Salina!' roept hij.

Geschokt kijkt ze naar haar broer.

'We moeten gaan. Nu meteen!' Zijn stem klinkt angstig. Ze twijfelt of het een van zijn grappen is. De panische uitdrukking op zijn gezicht verandert in een ondeugende blik.

'Grapje!' Hij geniet van de verstrooide gezichten van zijn klasgenoten.

De hele klas schatert, behalve Salina. Zij kan wel door de grond zakken. Ze heeft nog zo gezegd dat hij geen rare fratsen moest uithalen.

'Kan ik u helpen, jongeman?' Meneer Anderson klinkt geïrriteerd.

'Ja, meneer, ik hoor ook in deze klas. Mijn excuses voor het te laat komen.'

'Te laat op uw eerste schooldag?'

'Daar ... uhm, kan ik niets aan doen meneer ... weet u, meneer Wood ...'

De leraar zwaait met zijn hand. 'Gaat u zitten. Wat is de naam?'

'Aaron, is de naam, meneer. Aaron Walker.'

De leraar schraapt zijn keel. 'Oké, waar waren we gebleven?' Hij schuift zijn stoel naar achteren en gaat zitten.

'Juist, mevrouw Salina vertelt ons net haar verhaal.'

'Zet 'm op zusje.'

'Aaron is dus mijn broer.'

'Zeker, het mooie uiterlijk zit in de familie.'

Weer schateren de leerlingen.

'Hé, mag ik een pen van je lenen?' vraagt een jongen.

Ze knikt en kijkt vluchtig over haar schouder. Vanuit haar ooghoeken ziet ze dat hij alleen zit. Ze merkte hem nog niet eerder op. Vreemd. 'Ja, natuurlijk,' antwoordt ze zacht en grabbelt in haar etui. Als ze zich omdraait, is hij verdwenen. Ze staat verward op. 'Ik ga even naar het toilet.' Ze stormt het lokaal uit.

Aaron ziet dat ze overstuur is en staat op.

'Pas maar op dat je niet verdwaalt,' roept een leerling haar na.

'Zo is het genoeg, Jeremy. Toon wat meer respect voor je klasgenoten,' zegt meneer Anderson. Hij ziet dat Aaron is opgestaan en schudt zijn hoofd. 'Zitten, meneer Walker.'

Jeremy steekt uitdagend zijn tong uit naar Aaron. 'Respect moet je eerst verdienen,' zegt hij hard genoeg zodat Aaron het hoort.

Aaron zwijgt en werpt hem een vernietigende blik toe.

Met knikkende knieën sjokt Salina door de verlaten gangen. Bij de toiletten gaat ze voor de spiegel staan en staart naar haar reflectie. De kringen onder haar ogen springen in het zicht nu de kleur uit haar gezicht is getrokken. Haar versnelde ademhaling houdt ze met moeite onder controle. Die rottige paniekaanvallen. De vraag is of ze er ooit vanaf komt.

Het begon lang geleden. Salina had volgens haar ouders een denkbeeldig vriendje. Ze dachten dat het niet zoveel kwaad kon, het werd echter alsmaar erger. Ze sliep daarvoor nog nauwelijks. De therapeut kon haar ouders er niet van overtuigen dat ze een normaal kind was voor haar leeftijd. Overdag zag Salina dingen waarvan anderen het bestaan niet wisten. Ze wist dat het te maken had met het hiernamaals. Geesten van overledenen die

geen rust konden vinden. Op school werd ze gepest. Ze was vaak alleen en verzon smoesjes om niet naar school te moeten. De dag dat haar beste vriendin Heather zich tegen haar keerde, zakte haar eigenwaarde tot een dieptepunt. Heather wilde altijd al bij de populaire meiden van de school horen. Ze greep haar kans en liet Salina vallen als een baksteen. Het leek alsof ze in een film speelde. Haar grip op de realiteit raakte ze kwijt. Door haar gebrek aan slaap en het gepest op school, werd ze steeds prikkelbaarder en kreeg ze last van woedeaanvallen. Een keer was het zo erg dat ze een klasgenoot was aangevlogen, iemand die haar altijd pestte. Een schorsing was het gevolg. De jongen was aardig toegetakeld. Gelukkig was ze daarvoor nooit aangeklaagd. Daniel was de enige die haar geloofde en steunde. Helaas liep die relatie stuk en dat lag niet alleen aan haar.

Salina gooit wat water in haar gezicht. Haar blik valt op een tekening op de toiletdeur. Jeremy en Krista 4-ever staat in een hartje gegraveerd. Wat schattig. Het doet haar denken aan de tijd dat ze nog samen was met Daniel, Danny noemde ze hem. Samen glipten ze weleens de toiletruimte in en schreven van alles op de deuren. Helaas kwam daar een eind aan. Hij zette haar aan de kant voor Heather. Iets wat ze nooit had verwacht. Ze had een tijd lang niets meer gehoord van Heather, ze wist wel dat ze naar een andere school was overgeplaatst.

De lichten in het toilet knipperen. Ze staart naar het plafond. Al snel verandert haar adem in een wolk. 'Oh nee, niet weer,' zegt ze angstig.

Een paar jaar geleden gebeurde het ook, nadat ze terugkwam van een sessie met haar therapeut. Een auto-ongeluk, waarbij de bestuurder het niet had overleefd, was net gebeurd. Salina zag hoe hij uit zijn lichaam stapte en toekeek hoe de hulpverleners vochten voor zijn leven. Ze zal nooit vergeten hoe zijn lege ogen in zijn bebloede gezicht haar aanstaarden. Het was doodeng. Ze knijpt zichzelf om er zeker van te zijn dat ze niet droomt en kijkt panisch om

zich heen. Niemand te zien. Zweetdruppels vormen zich op haar voorhoofd. Ze schrikt van haar spiegelbeeld dat is veranderd in een jongen. Over zijn gezicht hangt een schaduw. Ze herinnert zich de droom van vanochtend. Ze grijpt haar rugtas en rent naar de uitgang. In haar haast botst ze tegen een blond meisje op.

‘Salina?’

‘Heather?’ Verbijsterd doet ze een stap achteruit. Als je het over de duivel hebt, gaat er door haar hoofd.

Salina wil doorlopen, Heather grijpt haar stevig bij de arm.

‘Ho, wacht even. Wat doe jij in mijn school?’ snauwt de blondine.